

HOUTS. K OOL

A5

Artzine

DE

Nummer 3

NIEUWE

Zaargang 1

16MM

ANALOG OR DIE!

Volksrekorders is een internet-tv platform
+ www.volksrekorders.com

Erosie is beeldend kunstenaar
+ www.erosie.net

Matrijs van Merg is beeldend kunstenaar
Bregje Bleeker is schrijver
en organisatieadviseur
+ www.bregje.nl

Regina Kelaita is beeldend kunstenaar,
fotograaf en *Volksrekorder*
+ www.reginakelaita.com
+ www.volksrekorders.com

Ties Ten Bosch is beeldend kunstenaar
en *Volksrekorder*
+ www.tiestenbosch.com
+ www.volksrekorders.com

Maurice Bogaert is beeldend kunstenaar
en *Volksrekorder*
+ www.mauricebogaert.nl
+ www.volksrekorders.com

Bram Nijssen is grafisch ontwerper
en *Volksrekorder*
+ www.bramnijssen.com
+ www.volksrekorders.com

HOUTSKOOL #3 (07/08/09/2009)
verschijnt vier keer per jaar

69 / 500

REDACTIE

Ties Ten Bosch, redacteur generaal
Maurice Bogaert, redacteur generaal
Bram Nijssen, designmeester

MET BIJDRAGEN VAN

Erosie, Matrijs van Merg,
Bregje Bleeker, Regina Kelaita,
Maurice Bogaert, Bram Nijssen,
Volksrekorders

MET DANK AAN

Sarah Garbarg (vertaling Frans)

DRUKWERK & PAPIER

Raamwerken, Enkhuizen
BühmannUbbens/
Paperdesk, Zutphen

HOUTSKOOL

Postbus 1446
3500 BK Utrecht

VOLKSREKORDERS @ CENTER PARCS (2009)

LS,

HOUTSKOOL, de derde editie al weer.
En al zou je verwachten dat er dan wat
routine in komt, niets is minder waar.
Deze editie bleek een zware bevalling.

Is het komkommertijd? Is het de
verhuizing van een van onze redacteurs-
generaal? Of waren het onze verslag-
gevers ter plaatse? Of eigenlijk onze ver-
slaggevers die niet ter plaatse bleken?

Of hebben ook wij last van het derde
album syndroom?

Het derde album van een band of
artiest is altijd het kritieke album. Of de
derde single van een plaat. En ook bij
schrijvers is het vaak zo dat de eerste
twee boeken enthousiast ontvangen
worden, maar waar het derde boek
anders bekeken wordt.

Wat wij u als lezer dus eigenlijk wil-
len vragen is om niet anders te kijken.
HOUTSKOOL is geen LP en ook geen boek.

HOUTSKOOL is een gestencild 'zine waar-
van de derde editie een logisch vervolg
is op de eerste twee en zo zal ook de
vierde editie weer een logisch vervolg op
nummer één, twee en drie zijn. Voila.

Voor de centerfold hebben we
deze keer de eerste achthonderd
woorden van Bregje Bleekers' nieuwste
boek 'Hoe Mo Campisi tot stand kwam'.
(Het wordt) haar tweede boek.

Rest ons nog te zeggen dat het
atelierbezoek wegens de vakantieperiode
een atelier op locatie is geworden.
Volksrekorders is naar Center Parcs
geweest ter voorbereiding van de ten-
toonstelling 'Blurr' in TENT. Rotterdam.
Vakantiehuisje of atelier? Kom 9-9-'09
naar de opening en oordeel zelf.

De HOUTSKOOL-redactie

Personalía, Credits & Editorial

Atelier^o w/ VOLKSREKORDERS

Letter From The Young Designer by BRAM NIJSSSEN

MATRIJS VAN MERG

Centerfold by BREGJE BLEEKER

Scrapbook by REGINA KELAITA

Review by MAURICE BOGAERT

Prijsvraag

B-Side by EROSIE

p.2-p.3

p.4-p.5

p.6

p.7

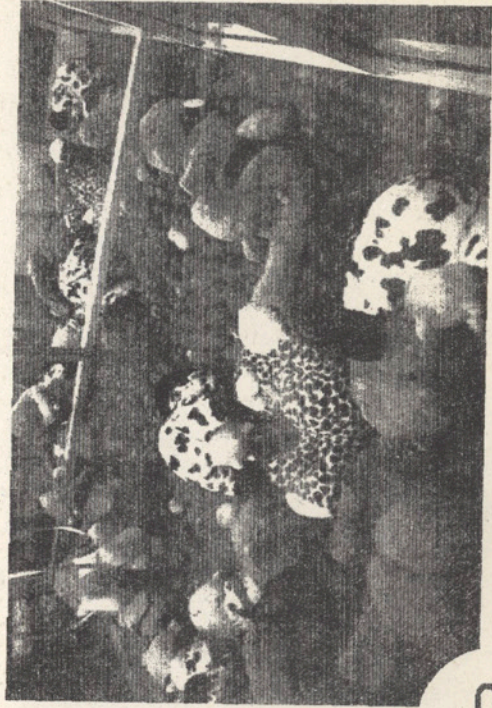
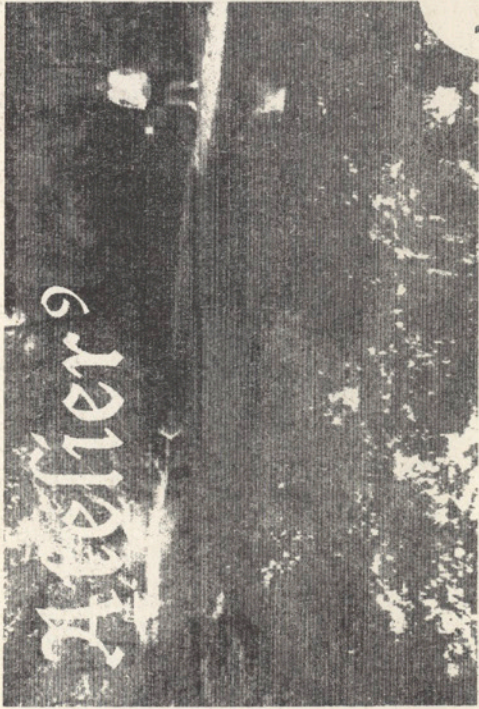
p.8-p.9

p.10-p.11

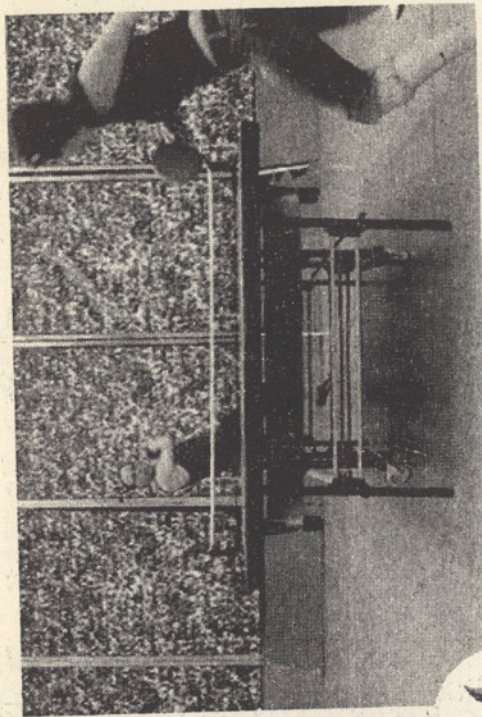
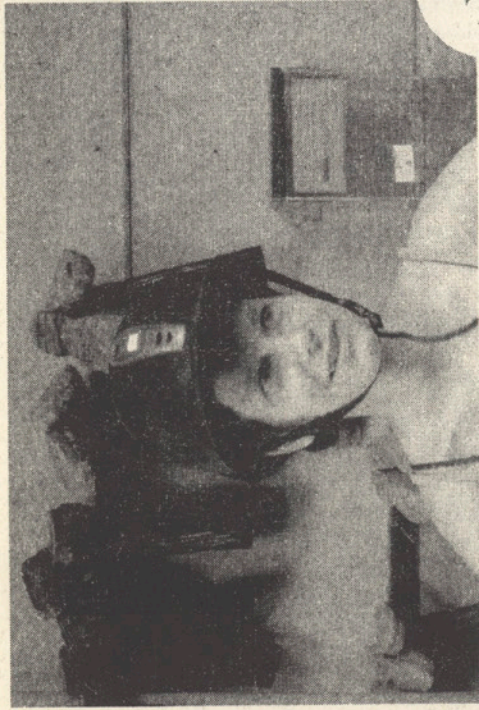
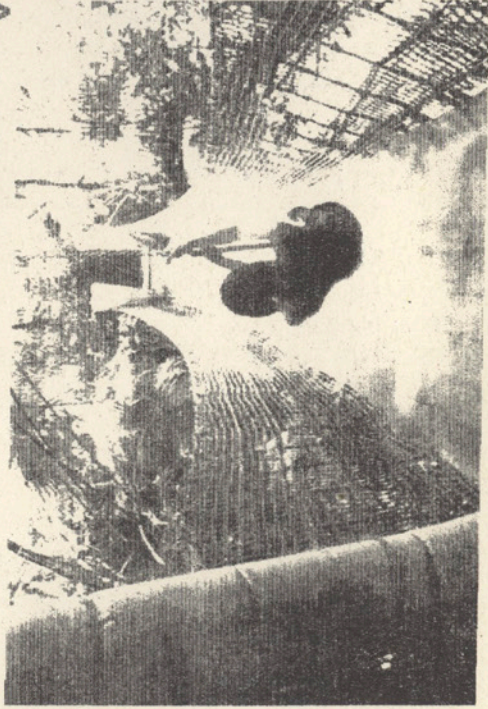
p.12-p.13

p.15

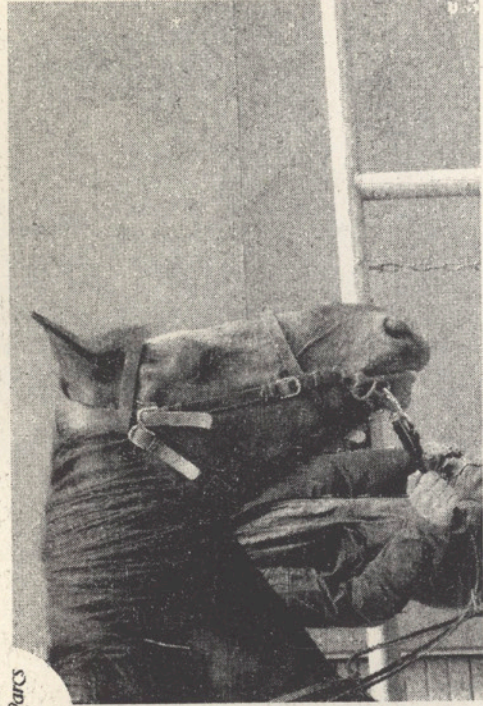
p.16

VR

Centers for

Utrecht,
1er mai 2009

Letter From The Young Designer

Cher PIERRE BERNARD,

La précédente lettre de cette série était adressée à **Thomas Hirschhorn**. Lorsque j'entends son nom, je me dois de penser immédiatement à vous ou, du moins, à **Grapus**, le groupe de graphistes que vous avez fondé. Depuis que j'ai appris à connaître les travaux d'Hirschhorn, tout d'abord à travers ses écrits, puis, finalement, par sa biographie, j'ai toujours trouvé burlesque qu'il ait employé son séjour d'une demi-journée dans les ateliers de **Grapus** pour affirmer sa conversion idéologique de graphiste à artiste. Avec cette attitude de « holier-than-thou », il réduit **Grapus** à un représentant officiel des règles du graphisme, ce qui se révéla aussi ridicule que persistant.

Un activiste hollandais quelque peu hardi, **Jonas Staal**, aime à faire des proclamations, d'après ce que j'ai appris de sa contribution à la table ronde de **Pakhuis de Zwijger** (le 26 novembre 2006, à Amsterdam), clôture du symposium intitulé **Design for the Public Domain**, organisé suite au prix **Erasmus** que vous veniez de remporter.

Au moment où il a débattu de vos travaux produits pour le **PCF** et la **CGT** dans les années 70 au sein de **Grapus**, il les a comparés avec l'identité graphique du musée du Louvre et du **Centre Pompidou** que vous aviez signé dans les années 90 avec **Atelier de Création Graphique**. Selon ses dires, ces derniers travaux n'ont pu exprimer le même engagement que dans les précédents. Sa phrase exacte était : « If you give people shit, they will produce shit ». J'espère qu'aujourd'hui Monsieur Staal a pris le temps de lire les motivations du jury, et tout particulièrement le point numéro 7.

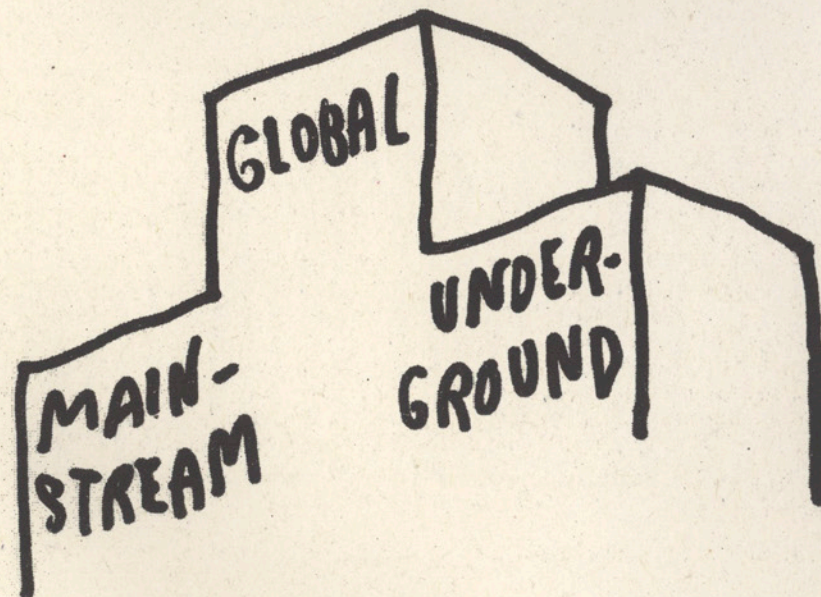
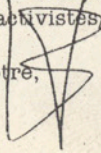
Le symposium fut l'une des activités auxquelles vous aviez participé lors de votre séjour en Hollande fin 2006. La seule chose vraiment accessible pour le public était votre exposition dans l'espace très peu flatteur du **Sandbergzaal** au **Stedelijk Museum CS**. Exposition qui contrastait vraiment avec les prestigieux événements organisés dans le milieu, les « incrowd events » comme on aime à les appeler. La publication simultanée de **My work is not my work** compensa beaucoup, mais pas tout. **Hugues Boekraad** essaya de donner à la monographie un statut scientifique en faisant un usage dévotieux de mots tels que « inventio », « dispositio » ou encore « elocutio » ; ce qu'il a probablement réussi, vu que le livre m'est invariablement tombé des mains après quelques paragraphes. Et à côté de cela le graphisme est tellement retenu qu'il semble être en lui-même une interprétation littérale du titre.

Lors de votre discours de remerciement à la fondation **Praemium Erasmianum**, vous aviez annoncé que vous alliez utiliser ce prix pour investir dans une large recherche et documentation de l'oeuvre produite par **Grapus** entre 1970 et 1990. J'espère sincèrement que vos résultats seront retranscrits par un auteur non seulement compétent, mais qui saura également parler le langage des non intellectuels, et qui tolérera la pointe d'humour nécessaire qui caractérise souvent votre oeuvre.

Tout cela datant de quelques années, puis-je vous demander où cela en est à présent ? Après tout, avec cent cinquante mille euros, beaucoup de choses peuvent s'accomplir !

Ce n'est pas simplement vos travaux en eux-mêmes qui font de vous une source d'inspiration pour ma pratique en tant que graphiste, ni même votre choix de clientèle, ou encore celui de fonctionner en tant que collectif. Mais c'est bien votre attitude personnelle envers la culture universitaire et populaire, la « high and low culture », car elle rend possible pour votre audience de ne pas voir le « so-called real world », mais de la laisser l'expérimenter directement. Quelque chose que le flot incessant de manifestes d'artistes/activistes ou d'activistes/artistes ne semble toujours pas provoquer.

Sincèrement votre,
Bram Nijssen

'De vader van Mo was uiterst intelligent, een genie. Ook als hij mensen maar éven had ontmoet, wist hij direct alles over hen, in minder dan vijf minuten kon hij zich een beeld vormen van hun hele leven.'

Dat was het eerste wat hij mij vertelde.

Hij beschreef de vader van Mo als een mooie man: dik donkerbruin haar met een lichte slag erin, keurig geknipt, nooit ongeschoren en veelal bijzonder goed gekleed, met glanzend gepoetste schoenen, ook verder tot in de puntjes verzorgd. Een man die, ondanks zijn bescheiden lengte, een statig en voornaam voorkomen had.

'Bovendien', zei hij, hoorde de vader van Mo tot het soort mannen dat hun hele leven erg hard werkt. Hij was helemaal in zijn eentje uit een arm land naar Amerika gekomen en daar had hij door noeste arbeid stukje bij

elegantie, boven alles wilde ze zorgzaam zijn voor haar kinderen. En dat was ze ook, in zekere zin was ze de ultieme moeder, hoewel ze, zoals later zal blijken, ook streng kon zijn. Maar omdat het op die momenten, zo suggereerde hij tenminste, 'streng maar rechtvaardig' was kwam het ultieme nauwelijks in gevaar. De moeder van Mo was een zelfstandige vrouw, die zich staande kon houden in de Bronx, want daar werd Mo geboren en dat was in die tijd, – het verhaal vangt aan begin jaren zestig van de vorige eeuw –, een zeer ruige buurt.

En Mo? Het zal niemand verbazen dat Mo een vrolijk en knap kind was, met de donkere ogen van zijn moeder, de getinte huid van beide ouders, hooguit was hij, vergeleken met de kinderen uit de buurt, wat aan de kleine kant.

Het gezin woonde in een klein appartement op de een-entwintigste verdieping van een flat van de sociale woningbouw.

'de nummers van de dag'. Je kon het zo gek niet bedenken of hij organiseerde er weddenschappen over.

(– voor wie daar behoefte aan heeft, stel het u voor als een film, waarin hij, de verteller, een voice-over is, zie de beelden voor u van Mo en zijn familie in het karig ingerichte jaren zestig appartement! –)

Op een dag, Mo kan zich die dag nog steeds goed herinneren, werd er hard op de deur geklopt. Dus riep zijn moeder: 'Wie is daar?' en degene aan de andere kant van de deur antwoordde dat ze van de politie waren en dat ze snel de deur open moest doen.

'Wacht even, ik kom net onder de douche vandaan, ik trek even wat aan', galmde zijn moeder, en al terwijl ze dat zei rende ze naar het kantoor en gooide de papieren, de telefoons en alle andere dingen die met de weddenschappen te maken hadden in de groene koffer.

GEWONE FAMILIE

beetje promotie gemaakt en de mensen leren kennen die er toe deden. Op die manier was hij zelf een respectvol man geworden, die op zijn beurt ook iedereen met grote eerbied benaderde. 'Dus ja', had hij geconcludeerd, als je het woord 'man' zou moeten uitleggen, dan zou zijn verschijning dat kunnen zijn. De vader van Mo zou als het ware het plaatje in de encyclopedie vormen, naast de beschrijving van het woord.

En de moeder van Mo? Zij had uiteraard bewondering voor haar man. Ze was een aantrekkelijke vrouw, grote donkerbruine ogen, en haar donkere lokken mees-tal opgebonden in een knot of een dubbele vlecht. Op hakken, hoewel ze die uit praktische overwegingen niet vaak droeg, was ze bijna even lang als haar echtgenoot. Ze gaf om haar uiterlijk precies op de manier waarop je dat verwacht van een vrouw met kinderen die een bepaalde leeftijd heeft bereikt: bescheiden

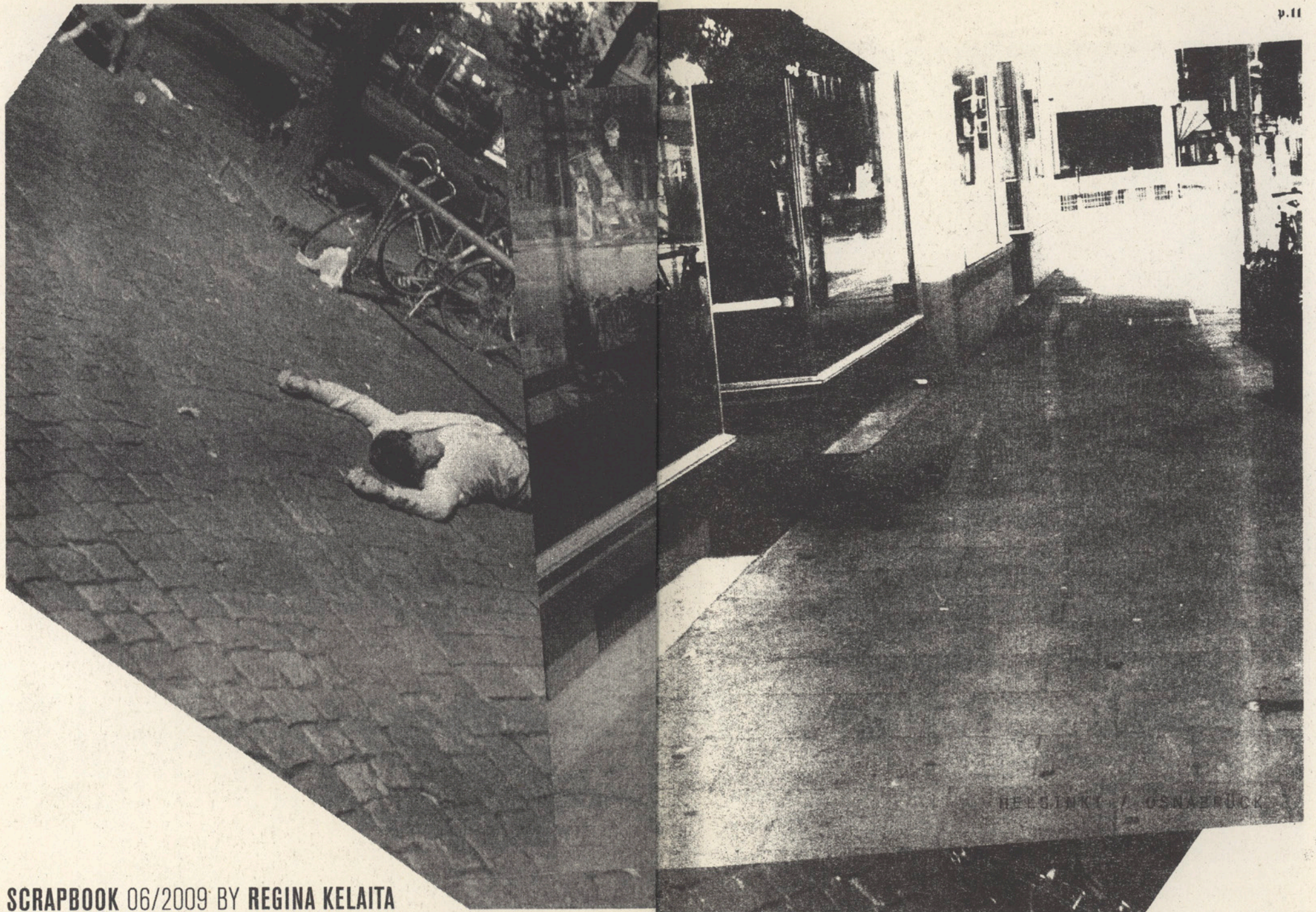
Een sober ingerichte driekamerwoning: een slaapkamer voor Mo en zijn kleine broer en een voor hun ouders. De derde kamer fungeerde als kantoor voor vader en daar begint het verhaal zoals hij het mij vertelde.

In dat kantoor stond een inklapbare aluminium tafel. Uitgeklapt was het een flinke eettafel, ingeklapt was hij niet groter dan een, wellicht wat groot uitgevallen, zilverkleurige koffer. Dat was de werktafel van vader. Er stonden vijf, zes telefoons op en elke dag kwam er een man, die door de vader van Mo was ingehuurd, naar het appartement om de telefoons aan te nemen en zo de verschillende weddenschappen te noteren. Het verzamelen van het geld, en de uitbetalingen, werden natuurlijk door de vader van Mo zelf, op straat, gedaan. In de loop van zijn carrière was hij, onder andere, boekmaker en beroepswedder geworden. Hij deed de paardenraces, en voetbal en basketball, maar ook

Ze opende de gordijnen, en een van de ramen, en gooide de koffer naar buiten. Omdat het andere eind van het touw aan het uitsteeksel was vastgebonden bleef de koffer, al heen en weer zwaaiend, hangen, zo ongeveer ter hoogte van een appartement op de negentiende verdieping. Snel trok ze de gordijnen weer dicht, vouwde de aluminiumtafel op en...

In september 2008 verscheen bij Uitgeverij Meulenhoff Bleeker's debuutroman 'De Walrus', momenteel werkt ze aan een nieuw boek waarvan hier een deel van het eerste hoofdstuk is opgenomen.

SCRAPBOOK 06/2009 BY REGINA KELAITA

HELSINKI / OSNABRUCK

Review

Elk jaar ga ik weer kijken en elke keer lijkt het weer zo ver van mijn eigen praktijk als kunstenaar af te staan. Kunst terug gebracht tot verhandelbaar object. Is dat erg? Waarschijnlijk niet, want door het verhandelen verandert het object niet wezenlijk. Toch?

Soms voelt een kunstbeurs, welke dan ook, als een combinatie tussen de PC Hooftstraat en de Koopgoot op zondag. Na drie stands sta ik dan weer buiten. Peinzend. Want, waar is de dichtstbijzijnde kroeg? De RAI lijkt dan niet zo'n handige locatie.

Soms voelt het ook alsof ik als kind in een snoepwinkel ben. Het idee dat al deze schilderijen te koop zijn. Dat je ze mee naar huis kunt nemen en tegenover de bank kunt ophangen (want daar zou ik het hangen, tegenover, niet er boven). In 2005 was ik op ART BASEL en zag daar een FRANCIS BACON hangen voor, ik geloof, drieënhalf miljoen. Ik kan me herinneren dat ik dacht; ...stel ik bel de bank, en vraag of ze mij drieënhalf miljoen zouden willen lenen, dat ze zeggen, meneer Bogaert, da's een hoop geld, en u heeft helemaal geen inkomen, maar een Bacon blijft z'n geld wel waard. Oke dan. Realistisch? Misschien niet, maar ik zag het levendig voor me. Jochem van de RABOBANK en ik, en Francis, samen in de Liegewagen op weg naar huis. Maar goed, meestal sta ik dus na drie stands weer buiten.

ART AMSTERDAM beloofde dit jaar iets nieuws te proberen. Vanwege het 25 jarig jubileum en het afscheid van ANNEKE OELE ditmaal geen kunstwinkeltjes, maar solo's. Een fantastisch idee. Honderd solo presentaties in plaats van een rij marktkramen. En inderdaad, het levert prachtige presentaties op. Zoals die

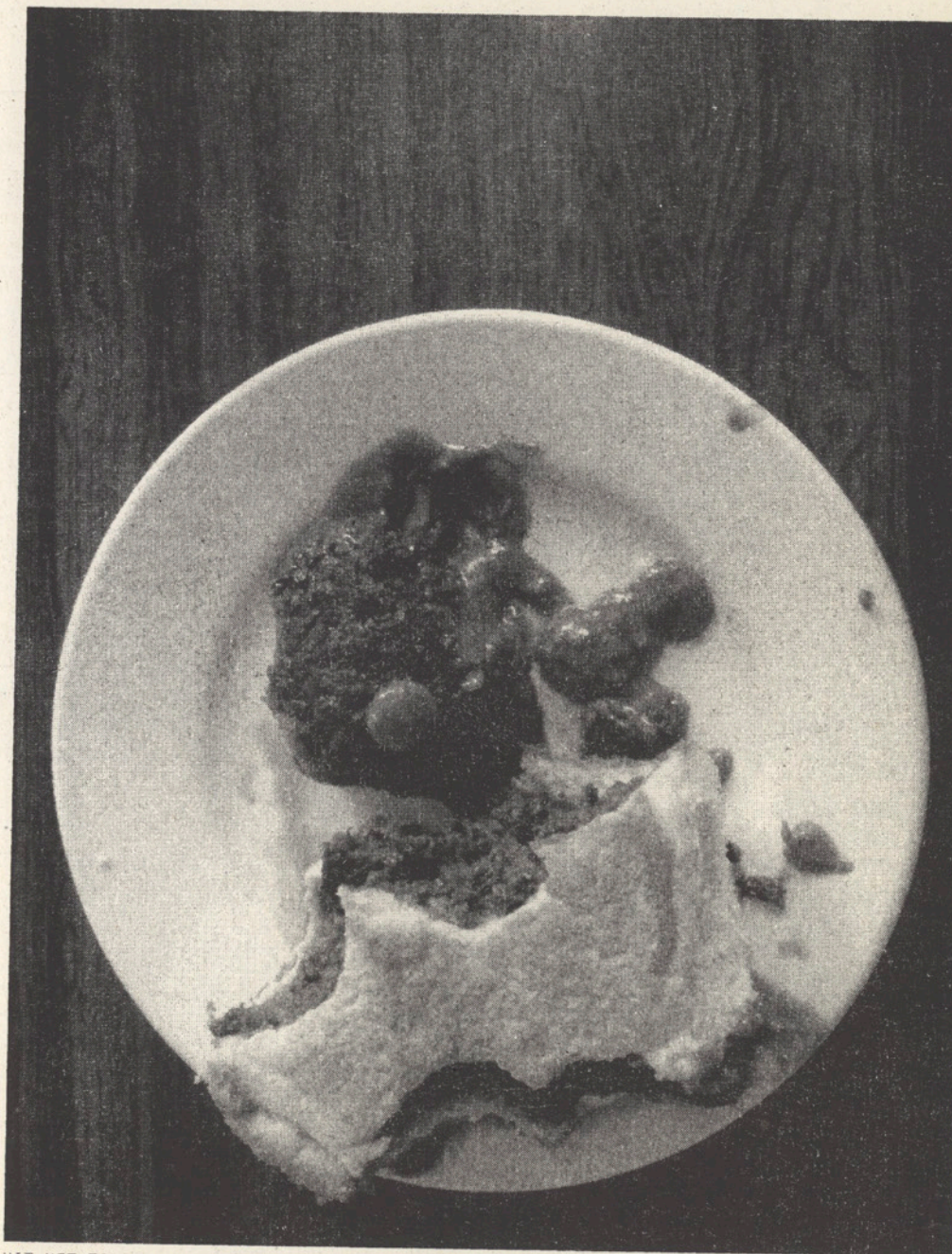
van de Haagse galerie WEST. Weliswaar een duopresentatie van WANNES GOETSCHALCKX & MARIUS LUT, maar wel een mooie museale presentatie met het minimalistische schilderwerk van Lut en een reusachtig hamster-wiel waarin Goetschalckx op commando van de galeriste in kruipt om z'n kunstje te vertonen. Een vrolijk en precies uitgevoerd commentaar.

De Utrechtse galerie 10 heeft haar stand uitgeruimd voor een ruimte vullende installatie van JORIS KUIPERS. Een soort van 3D anatomische tekening waar je als bezoeker door heen kunt wandelen. Het deed me denken aan de film klassieker 'Fantastic Voyage' (1966) over een stel wetenschappers op reis met een duikboot door het menselijk lichaam.

ONE MINUTE FOUNDATION heeft haar stand laten ontwerpen door ILLMANN MEYER-FAJE, een van de weinigen die het heeft aangedurfd de witte kubus 'af te breken' en een eigen booth neer te zetten. Een verademing. Als een mooie villa aan het eind van een straat met rijtjeshuizen.

Een groot deel van de galleries heeft echter naast hun solopresentatie toch weer een winkeltje ingericht met schilderijtjes. Door de combinatie van mooie solo's nu extra pijnlijk. Werd het toch weer een soort Koopgoot.

Het eind van de beurs heb ik deze keer wel gehaald. Bacons heb ik niet gezien, maar hebberig werd ik van het werk van ROBBIE CORNILLISSEN. Een tekening van CHARLIE ROBERTS, die zou ik ook wel willen hebben. Maar ja, nog steeds geen inkomen. Gelukkig is vlak in de buurt BROODJE VERONICA. Geen kroeg, maar wel broodjes vanaf 50 cent. Geen galeriehouders, maar bouwvakkers en wegwerkers. Fijn.

UIT HET TOPSEGMENT VAN DE COLLECTIE: BROODJE BAL MET SATÉSAUS (€2,50) BY MAURICE BOGAERT

Lanceringskorting

Voer bij uw bestelling de onderstaande actiecode in.

UdA2UNe

stap 1: ga naar www.fotoboekdirect.nl
 stap 2: meld u aan als nieuwe gebruiker bij "aanmelden" (uw inloggegevens worden naar uw e-mailadres verzonden)
 stap 3: inloggen aan de linkerkzijde met uw inloggegevens

28 x 22 cm

~~€24,95~~
€19,95
 excl. € 4,95 verzendkosten

5 EURO
 LANCERINGSKORTING
 geldig tot 01-11-2009

raamwerken.nl Fotoboekdirect.nl is een product van Raamwerken Printing & Design B.V.

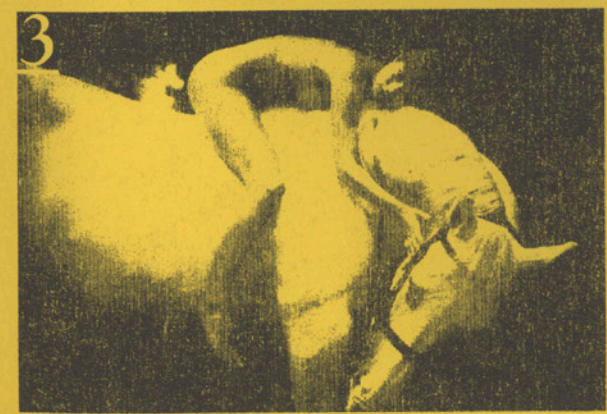
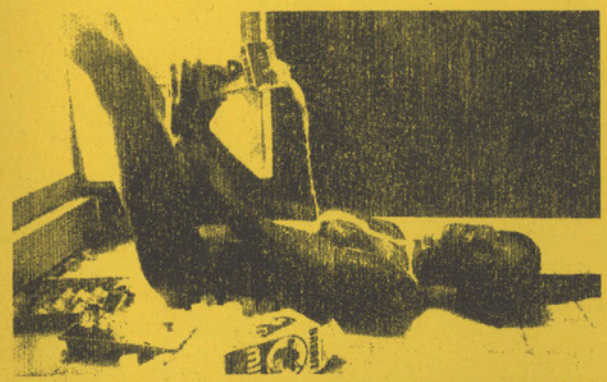
OMSLAG Reviva Color goudgeel 120 grams 100% recycled
 BINNENWERK Reviva Color wit 120 grams 100% recycled

reviva THE REVIVAL OF A LIFESTYLE

BührmannUbbens
 Pollaan 1, 7202 BV Zutphen
 Postbus 33, 7200 AA Zutphen
 Telefoon (0575) 59 83 98
www.paperdesk.nl / www.bup.nl

VIJF WERLDBEROEemde NAAKTEN. WIE IS DE FOTOGRAAF, EN WIE IS HET MODEL? ONDER DE BESTE INZENDINGEN WORDT EEN ORIGINIEEL HOIT-KOOL BADLAKEN VERLOOT!
 KANDE DE NIEUWSTE WERKT NIET BESCHRIJVEN!

contest

POSTBUS 1446, 3500 BK UTRECHT

B-SIDE

'HORROR VACUI' BY EROSIE (2009)